

Vytiahnutý z priepasti

Grzegorz Górny

21. marca 2021 ✚ Spoločnosť ✚ LGBT

Najslávnejší španielsky transvestita, partner Pedra Almodóvara a symbol hnutia LGBT, našiel zmysel života v kresťanstve.

Hovorí vám niečo meno *La Movida Madrileña*? Všetci Španieli vedia, o čo ide. Týmto pojmom sa označuje madridské kontrakultúrne hnutie, ktoré sa vynorilo na verejnosti po smrti generála Franca. Boli to akési oneskorené ozveny revolúcie roku 1968, ktoré sa objavili až po páde frankizmu. Až vtedy konečne bolo možné siahnuť po zakázanom ovocí s nálepkou *sex and drugs and rock and roll*.

V tomto prostredí hrali prím umelci z tzv. alternatívnej scény, ktorí deklarovali svoju apolitickosť, súčasne sa však domáhali morálnej voľnosti a prelomenia tabu i možnosti prekračovať všetky normy v umení. Ich zbraňami boli irónia, výsmech a satira. Už názov hnutia bol zosmiešňujúci – slovo *movida* súvisí s *Movimiento Nacional*, ktorá bola hlavnou politickou inštitúciou generála Franca.

Postupom času začali do hlavného prúdu vstupovať undergroundoví hudobníci, maliari, karikaturisti, režiséri, fotografi, básnici i módni návrhári. Hnutie strácalo svoj subkultúrny charakter a stalo sa súčasťou komerčného trhu masovej kultúry. Ďalší umelci dosahovali úspešnú kariéru v Španielsku i v zahraničí. Najznámejšou tvárou tejto spoločnosti je dnes režisér svetovej slávy Pedro Almodóvar, ktorý zvečnil atmosféru *La Movida Madrileña* vo svojich prvých dvoch filmoch: *Pepi, Luci, Bom a ďalšie dievčatá z partie* a *Labyrinth vášní*.

Všetky hriechy tohto sveta

Druhou najslávnejšou postavou hnutia bol Fabio de Miguel, známejší skôr pod umeleckým pseudonymom Fanny McNamara – spevák, model, performer a herec. Tento excentrický transvestita, ktorý bol jednou z kľúčových postáv madridského gej podsvetia, bol tiež ikonickou postavou *La Movida Madrileña*. V spomínanom filme *Pepi, Luci, Bom a ďalšie dievčatá z partie*, hral pod vplyvom drog transvestitu. V ďalšej produkcii *Labyrinth vášní* hral rolu hviezdy pornografických filmov.

Pred jeho obrátením sa o ňom hovorilo to, čo o svätom Augustínovi, že nebol hriech, ktorého by sa nebol nedopustil. Dá sa však s vysokou pravdepodobnosťou povedať, že španielsky dandy a dekadent bol v tejto konkurencii určite „lepší“ než autor Božieho kráľovstva.

Niečo o by tom mohli povedať účastníci drogových orgií v madridských nočných kluboch. Samozrejme tí, ktorí nezomreli na AIDS či predávkovanie.

Fabio McNamara býval označovaný za postmodernistu, pretože v umení neuznával nijaké hierarchie, neustále experimentoval, hral sa s formou, žongloval so štýlmi a búral konvencie. Taktiež neuznával nijakú pravdu – v tomto zmysle bol predstaviteľom radikálneho kognitívneho i morálneho relativizmu. Jeho život bol neustálym hľadaním emocionálnych zážitkov, vnemov a dojmov.

Niekedy sa postmodernizmus označuje ako kultúra vyčerpania, pretože vychádza z predpokladu, že všetko už bolo a že už nič nové nemožno vymyslieť. V prípade McNamaru však tento termín nadobúda ešte ďalší význam. Táto kultúra vyčerpala všetky možnosti, ktoré mu mohla ponúknuť. Vyskúšal všetko, a predsa mu to neprinieslo šťastie. Nič neuspokojilo najhlbšie túžby jeho srdca. Krmil svoje afekty, uspokojoval svoje zmysly, ale z ničoho nemal radosť. Neustála zmena partnerov bola nikdy nekončiacou honbou za šťastím. Ďalšie vzťahy však šťastie neprinášali, pretože šťastie nemožno nájsť v protiklade s prirodzenosťou.

A vtedy nastalo obrátenie.

Vytiahnutý z pekla

Má to iba jedno vysvetlenie: za svoje obrátenie vďačí modlitbám svojej matky.

Táto vytrvalá žena roky neprestávala prosiť Boha, aby zachránil jej syna. Spovedník jej povedal:

„Modli sa za neho a on padne.“

Lebo neexistoval iný spôsob záchrany ako pád. Až pád na dno mu umožnil odraziť sa od neho. Proces nápravy môže začať až vtedy, keď sa človek postaví zoči-voči pravde o sebe, že je slabý, hriešny a potrebuje spásu.

Fabiov životný štýl spôsobil, že trpel tromi chorobami: na AIDS, tuberkulózu a hepatitídu C. Zmocňovali sa ho depresie, zúfalstvo a osamelosť. Prechádzajúc okolo kostola, niekedy vošiel dovnútra, kľakol si na chvíľu a hovoril:

„Vytiahni ma, prosím, z tohto pekla.“

Jeho prosba bola vyplnená. Premena, ktorú zažil, dnes udivuje jeho niekdajších priateľov. Opustil svoj umelecký pseudonym a vrátil sa k pôvodnému menu. Opäť sa predstavuje ako Fabio de Miguel. Denne pristupuje k svätému prijímaniu (vždy na kolenách a do úst), hodinu adoruje Najsvätejšiu sviatosť a modlí sa ruženec. Najčastejšie ho možno stretnúť v madridskom oratóriu Caballero de Gracia.

Hovorí, že Eucharistia je najkrajšou chvíľou dňa. Pristúpiť k svätému prijímaniu, čiže umožniť Bohu, aby prenikal do nášho vnútra, je tým najvznešenejším transcendentálnym aktom, aký človek môže vo svojom živote urobiť. Na to je však potrebná posväcujúca milosť, takže pre nás nemôže byť nič dôležitejšie ako zotrvať v Božej milosti. Oddanosť Eucharistii sa v ňom spája s mariánskou úctou.

„Pri svätom prijímaní prijímame aj Máriu, pretože Ježiš Kristus má tú istú krv ako Najsvätejšia Panna Mária,“ vyznáva Fabio de Miguel.

Dnes jeho život v ničom nepripomína životopis človeka považovaného za ikonu kultúrnej revolúcie a symbol LGBT v Španielsku. Namiesto experimentovania s drogami a ďalších náhodných vzťahov s mužmi vášnivo hovorí o svojom osobnom vzťahu s Ježišom a Máriou, o svojej fascinácii knihami Márie Valtorty, či o pútiach do Lúrd a do mariánskych svätýň. Vytrvalo sa modlí za svojich priateľov – za živých, aby sa obrátili, a za mŕtvych, aby boli spasení. Dúfa, že trpia v očistci, preto sa veľa modlí za duše v očistci.

Nočný klub v Madride

zdroj: wikimedia commons

Boj o dušu Španielska

Má ťažké srdce na niektorých kňazov za to, že nikdy nehovoria svojim veriacim o hrozbe večného zatratenia, o nebezpečenstve zatratenia ich duší. Nalieha, aby sa ľuďom hovorila pravdu, pretože nie všetci budú spasení a peklo existuje. Sám sa snaží ostatných varovať, pretože vie, o čo naozaj ide v tejto duchovnej vojne.

Potrat, ktorý priamo nazýva satanovým dielom, považuje za najväčšie nebezpečenstvo pre náš duchovný život. Prirovnáva ho k satanskej omši. Podľa neho je potratová klinika chrámom Satana, operačný stôl je oltár, lekár je mäsiar, ktorý predstavuje kňaza, a zavraždené dieťa je obetou prinášanou démonovi. Každý, kto podporuje potrat, napomáha šíreniu démonického kultu a strháva ostatných do večného zatratenia.

Názory, ktoré dnes hlása Fabio de Miguel, vyvolávajú zdesenie u jeho bývalých priateľov, pre ktorých je potrat ľudským právom a katolicizmus je dávno prekonané náboženstvo dávnej minulosti. Pre nich sú hrdinkami napríklad feministky z organizácie Femen, ktorých kroky on tvrdo odsudzuje, hoci sám pred rokmi robil podobné veci.

Ten, ktorý sa kedysi vysmieval frankistickému režimu, sa v poslednej dobe zapojil do obhajoby dobrého mena generála Franca. Keď sa socialistická vláda Pedra Sáncheza rozhodla exhumovať jeho telo zo svätyne národného zmierenia v Údolí padlých (Valle de los Caidos), Fabio de Miguel tam šiel proti tomu protestovať. Ľavica to však napokon presadila. Telesné ostatky španielskeho vodcu boli vykopané z hrobky v bazilike a prenesené na iné miesto.

V súčasnosti vládna koalícia plánuje odstrániť benediktínsky kláštor z Valle de los Caidos a najväčší kamenný kríž na svete, vysoký 152 metrov, týčiaci sa nad Údolím padlých. Fabio de Miguel to považuje za súčasť vojny o dušu Španielska. Nemá však pochybnosti o tom, kto v tomto konflikte napokon zvíťazí:

„Údolie padlých a jeho kríž budú večné; sily zla ho nebudú môcť zničiť, pretože Boh je všemocný.“

Cesta pravdy, dobra a krásy

Nadalej sa realizuje ako umelec, teraz však maľuje náboženské obrazy, najmä obrazy Krista a Božej Matky. Pred začiatkom práce sa vždy modlí k Bohu a k Panne Márii a prosí o ich požehnanie. Nie je však so sebou úplne spokojný. Tvrdí, že nikdy sa mu nepodarilo zachytiť krásu Ježišovej tváre, ale dúfa, že pred smrťou sa

mu to podarí.

Kto by ho nepoznal, mohol by povedať, že bývalý idol španielskej mládeže je dnes osamelý. Naozaj osamelý a stratený bol však vtedy, keď ho obklopoval dav obdivovateľov. Teraz cíti, že je s Niekým, kto ho opravdivo miluje. V jeho vzťahu s Kristom je miesto pre kríž i utrpenie, nádej i vzkriesenie, útechu i šťastie a predovšetkým pre lásku. Nakoniec, ako hovorí, našiel to, za čím sa po celý život bezvýsledne hnal.

Keď začínal svoju kariéru v La Movida Madrileña, bol označovaný za nezávislého nonkonformistu, ktorý provokuje svet. Dnes pochopil, že skutočný nonkonformizmus, ktorý provokuje všetky mocnosti sveta, je nasledovanie Krista.

Grzegorz Górny je novinár, publicista týždenníka *Sieci*.

© **Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z partnerského webu PCH24.**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/vytiahnuty-z-priepasti/>